

[Bjørn Elmquist]

kunne være et bestemt dagblad eller bestemte dagblade eller som her Danmarks Radio – og sagde: vi vil ikke tale med de medarbejdere, ikke fordi vi specielt har noget mod dem, men fordi vi ikke vil have, at det skal komme ud gennem det medium? Ville det ikke også være noget, der nærmede sig en krænkelse af pressefriheden i Danmark?

Knud Lind (FP):

Jeg vil allerførst spørge ministeren, om ikke det ligger klart, at hvis Danmarks Radio vil betale den pris for de nyheder, som de ønsker om idrætten, er der heller ikke noget til hinder for, at de pågældende eventuelt vil udtale sig.

Så vil jeg også spørge ministeren: hvis hr. Bjørn Elmquists for mig at se fejlagtige juridiske betragtninger virkelig skulle stå til troende, så har Frimurerlogen jo i mange år overtrådt de regler, der her tages op, for der er jo ganske bestemte regler om, at de slet ikke må udtale sig til nogen som helst.

I dette spørgsmål er det vel stadig væk op til den enkelte i den enkelte idrætsforening, om han eller hun ønsker at udtale sig, og det må så blive et spørgsmål mellem den enkelte idrætsudøver og hans forening. I sidste instans er det vel ham selv, der træffer afgørelsen, så man kan ikke sige, at ytringsfriheden er knægtet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I anledning af hr. Knud Linds spørgsmål vil jeg bare fastslå – det bliver måske endnu en gang – at man altid kan træffe en aftale om ikke at udtale sig, hverken til journalister eller til andre. Vi skal jo ikke gå så langt væk herfra for at vide, at noget sådant eksisterer, f.eks. inden for nogle folketingsgrupper, og i visse tilfælde kunne man måske endda formode, at det burde interessere endnu flere folketingsgrupper at træffe en sådan aftale. Men nu bevæger vi os vist lidt for langt væk fra fodbolden.

Jeg vil gerne sige til hr. Bjørn Elmquist, at hvis den pågældende spiller har lyst til at tale med journalisten, så må han nok gøre det, og der kan jo ikke ske ham noget af den grund. Men man har altså lov til at træffe alle mulige frivillige aftaler vedrørende udtalelser, også til pressen, således som man jo også rent faktisk gør det på en fornuftig måde her i huset.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Jeg skal helt undtagelsesvis gå tilbage i rækken af spørgsmål til det som nr. 8 opførte spørgsmål, som er stillet til justitsministeren af fru Agnete Laustsen.

Spm. nr. S 679

8) Til *justitsministeren* af:

Agnete Laustsen (KF):

»Hvad er ministerens holdning til det virke, som udføres af den nydannede forening Christianshavn Mod Hårde Stoffer, samt til den fortsat omfattende handel med hash i Christiania?«

Skriftlig begrundelse

Mens Christiania fungerer som centrum for hashhandel i Norden – senest er det oplyst, at der på mindre end 2 år er blevet opsnappet 417 kg hash af politiet enten i Christiania eller på vej dertil – er det samtidig bekendt, at der på Christianshavn omsættes meget store mængder hårde narkotiske stoffer, i hvilken anledning foreningen Christianshavn Mod Hårde Stoffer er blevet etableret.

Foreningens formål angives at være et effektivt stop for handel med hård narkotika på Christianshavn, hvorfor man har iværksat en såkaldt junkblokade.

Foreningens virke har efter udsagn fra politiet nærmet sig selvtægt, hvorfor ministerens kommentarer til foreningens aktiviteter udbedes. Samtidig anmodes om en redegørelse for, hvilke initiativer ministeren vil tage i anledning af hashhandelen i Christiania.

Agnete Laustsen (KF):

Det er et noget kontroversielt problem, mit spørgsmål vedrører, for vi er formentlig alle sammen enige i, at der skal gøres alt tænkeligt for at hindre salg af narkotika, men på den anden side er det jo ikke helt ligegyldigt, hvordan en sådan opgave forsøges løst, og ikke mindst, hvem der påtager sig den.

Jeg synes, det er al ære værd, at foreningen Christianshavn Mod Hårde Stoffer ønsker at stoppe salget i deres bydel, men jeg vil gerne bede justitsministeren redegøre nærmere for foreningens initiativer i denne an-